

תת"ע 2175/04/17 - קבאה מחמוד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2175-04-17 מדינת ישראל נ' קבאה מחמוד
תיק חיזוני: 90112607438

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופט אלכס אחטר
מבקש	קבאה מחמוד
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התיצבות המבוקש ביום 09.05.2017
הבקשה לביטול פסק הדין הנ"ל, הוגשה בידי המבוקש ביום 11.04.2018, ללא בקשה מתאימה להארכת מועד ומלוי
שפורט בבקשתו באיזה מועד ובאיזה נסיבות נודע לו אודות פסק הדין, (הטענה לפיה בדיקה אקראית במרכז לגבייה
קנסות היא זו שהובילה לגילוי הממצא - הנה כללית ואין בה לכשעצמה כדי לקבוע שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה
במועד או לחילופין באחרօן מוצדק).

המסגרת הנורמטיבית בעניינו, מתחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר
התיצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הזמין ולא התיצב בבית המשפט יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו,
וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנوعי
[נוסח חדש, תש"ל-1970], שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של
משם, בעבירות שנקבעו כעבורות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר
המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבוע, יחולו סדרי דין
אליה:

.....

(א) 2 נאשם שהזמין ולא התיצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשך,
יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התיצב סניגור
מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
(46
תשס"א-2005

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

(א) 3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה במשפט על דרך זו משום עיוות דין לנאשם בלבד ישיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשע שנייתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו- 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התיצבות, המתוים את אמות המידה המנחות את בהםם"ש בבואו להחליט בבקשת ביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התיצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאירוע ביטול פסק דין.

ברע"פ 9142/01 סורניה איטליה נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלקמן:

"בשלב זה ניצב המבוקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכוארה דין והסתיים. על המבוקש מוטל אפוא הנタル לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים הצדיקים את הנעת גלגלי המערכת החדש".

כמו כן, נקבע כי מshallא מתיצב הנאשם לדין אליו זומן כדין וכשאין בידו שום סיבה מוצדקת לאי התיצבותו, אין הוא יכול להlain אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התיחס לסוגיה בקובענו כי:

"אם היו בידי המבוקש ראיות לכך שלא חטא בחלוקת מהעבירות שייחסו לו, היה מוטלת עליו החובה להתיצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות בו כמו שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

בעפ (י-מ) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתיצבים נאשמים לדיניהם בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הזמן דין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכחה במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להlain על עצמו, וכי בכך כדי שהיא לו יומו בבית המשפט...".

בעניינו, המבקש הזמן לשפט ההקראה דין שכן הזמן נשלח למען הרשות, חזקה אותה לא סתר המבקש במסגרת בקשתו הנוכחית ואף לא טרח להוסיף אסמכתא בדמות פلت של מרשם אוכלוסין ממנו ניתן למדוד שאכן המועד הרשות בזמן אינו מעונן. משכך ולאור העובדה של המבקש מוטלת החובה לסתור את חזקת המסירה ولو לכואורה והוא לא עשה כן, אלא בחר להעלות טענה כללית בלבד, יש לקבוע כי הזמן דין - וודאי כאשר עסוקין בעבירה מסווג ביראת משפט וה המבקש הוא זה אשר הגיע את בקשתו להשפט, הוצאה למבקש דין והוא הזמן לשפט ההקראה דין.

זאת ועוד, המבקש הגיע את בקשתו הנוכחית באיחור ובשיאו ניכר, כמעט כולה ממועד מתן פסק הדין בהעדתו ומבליל שיבahir מודיע השתהה פרק זה כה ניכר וכן לא הבהיר מודיע לא טרח לעקב אחר בקשתו להשפט וברר, בפרק זמן סביר, מול הגורמים הרלוונטיים מה עלה בגורלו בקשתו להשפט.

במסגרת פסק דין שניtan בעפ"ת 33128-12-15 רבייע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סאאב דברו לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסק דין, או לחילופין ערעורים לערצת הערעוע, בשיאו ניכר, כדלהלן :

"בשתי פסק דין אציג כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הودעת ערעור, אך לאחר שנודיע להם על שלילת רישוי הנהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מ恐惧 רצון של אותם מערערים/נהנים לחילץ את עצם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק דין עצמו או בהlain התעבורתי העומד בסיס צבירת הנקודות".

באשר לsicco הגנה, המבקש התייחס לsicco באופן כללי ושטחי, וטען כי הוא לא ביצע את העבירה. בפסקה נקבע כי כפירה כללית אינה עונה על הדרישה לפרט את sicco הגנה ועל המבקש להראות sicco הgentoo טובים.

נשאלת עתה השאלה, האם הותרת פסק דין על כנו יגרום למבקש עיוות דין?

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18) נקבע בין היתר לעניין זה:

"לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניtan בהיעדר, להציג טעמים

של ממש לביעוס טענותו, טעמיים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה. כאשר הורם הנטול הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם לבקשתו, ישקוול בית המשפט אם לקיים דין בנסיבות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלתי לקיים דין כזה, על ביטול **פסק הדין וניהול המשפט מראשו**".

כאמור בעניינו, המבקש לא עומד בנטול המוטל עליו ולא שוכנעתי כי הורתת פסק הדין על כנו, יגרום לבקשת עיוות דין, (אף הענישה אשר הוטלה במסגרת גזר הדין, אינה חרוגת ממתחם העונש ההולם וה המבקש עצמו לא העלה טענה כלשהי ביחס לרכיבי הענישה).

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהኒומות שמניתי לעיל ועל רקע השיחוי הרוב הנעוץ בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין ולאחר שוכחנתי, כי לא נגרם עיוות דין לבקשתו, אני מורה על דחיתת הבקשה.

המציאות תעבור החלטה זו **לצדדים**.

ניתנה היום, י"ד סיון תשע"ח, 28 Mai 2018, בהעדר הצדדים.